

ΟΛΟΙ πιστεύουν πως οι Άψυχοι είναι ατρόμητοι, μα εγώ στα πρώτα χρόνια της ζωής μου δεν γνώρισα τίποτε άλλο παρά φόβο. Ήμουν τρομοκρατημένη ακόμα και τη μέρα που οι Ιμπίριαν είχαν έρθει στο κελί μου για να με επιθεωρήσουν.

Δεν μπορούσα να μιλήσω, ωστόσο καταλάβαινα τις περισσότερες λέξεις που άκουγα. Ο επικεφαλής των εκπαιδευτών ήταν πανικόβλητος καθώς έδινε οδηγίες στους βοηθούς του. Ο Γερουσιαστής βον Ιμπίριαν και η σύζυγός του, η Μητριάρχης των Ιμπίριαν, θα έφταναν σύντομα. Οι φύλακες βημάτιζαν πάνω κάτω στο κελί μου, εξετάζοντάς με από την κορυφή ως τα νύχια, ψάχνοντας για το παραμικρό ψεγάδι.

Περίμενα τον Γερουσιαστή και τη Μητριάρχισσα με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, με τους μυς μου σφιγμένους, έτοιμη για μάχη.

Και τότε έφτασαν.

Όλοι οι εκπαιδευτές και όλοι οι φύλακες γονάτισαν μπροστά τους. Ο επικεφαλής των εκπαιδευτών πήρε τις παλάμες τους και τις ακούμπησε στα μάγουλά του ευλαβικά.

«Η επίσκεψή σας μας τιμά».

Με κατέλαβε φόβος. Τι είδους πλάσματα ήταν αυτά, που

μπροστά τους ο φοβερός και τρομερός επικεφαλής των εκπαιδευτών έτρεμε σαν ψάρι; Το δυναμικό πεδίο που έλαμπε γύρω από το κελί μου φάνταζε πιο στενό από ποτέ. Μαζεύτηκα όσο πιο πίσω γινόταν. Ο Γερουσιαστής βον Ιμπίριαν και η γυναίκα του πέρασαν με αργά βήματα από μπροστά μου και με κοίταξαν από την άλλη πλευρά του αόρατου φράγματος.

«Όπως μπορείτε να δείτε», τους είπε ο επικεφαλής των εκπαιδευτών, «η Νέμεσις είναι περίπου στην ηλικία της κόρης σας, ενώ ο σωματότυπός της ταιριάζει στις απαιτήσεις σας. Τα επόμενα χρόνια θα μεγαλώσει και θα δυναμώσει κι άλλο».

«Είστε σίγουρος ότι αυτό το κορίτσι είναι επικίνδυνο;» ρώτησε ο Γερουσιαστής, με τη μακρόσυρτη προφορά του. «Μοιάζει με φοβισμένο παιδί».

Πάγωσα στο άκουσμα αυτών των λέξεων.

Δεν έπρεπε να δείχνω ποτέ φοβισμένη. Όταν φοβόμουν με τιμωρούσαν με ηλεκτροσόκ, μικρότερες μερίδες φαγητού και βασανιστήρια. Κανείς δεν έπρεπε να με δει ποτέ να φοβάμαι. Κοίταξα σταθερά τον Γερουσιαστή με ένα άγριο βλέμμα.

Μόλις πρόσεξε τα μάτια μου, ξαφνιαστήκε. Άνοιξε το στόμα του να μιλήσει ξανά, κατόπιν όμως δίστασε και μόρφασε, αποσύροντας το βλέμμα του από το δικό μου. «Ίσως έχετε δίκιο», ψέλλισε. «Παρατηρώντας τα μάτια της, η έλλειψη ανθρωπιάς είναι φανερή. Αγαπητή μου, είσαι απόλυτα σίγουρη ότι θέλουμε αυτό το τέρας στο σπίτι μας;»

«Πλέον, όλες οι μεγάλες οικογένειες έχουν έναν Άψυχο. Η κόρη μας δεν θα είναι το μόνο απροστάτευτο παιδί», απάντησε η Μητριάρχης και στράφηκε στον επικεφαλής των εκπαιδευτών. «Όμως, θα επιθυμούσα να δω μια επίδειξη των ικανοτήτων της, προτού δώσουμε τα χρήματά μας».

«Φυσικά», απάντησε ο επικεφαλής των εκπαιδευτών, γυρνώντας, έτοιμος, να γνέψει σε έναν φύλακα. «Φέρτε μερικ...»

«Όχι». Η φωνή της Μητριάρχισσας ακούστηκε αιχμηρή σαν

DIABOLIC

μαστίγιο. «Πρέπει να είμαστε σίγουροι. Φέραμε τρεις κατάδικους της επιλογής μας. Θα είναι επαρκής δοκιμασία για αυτό το πλάσμα».

Ο επικεφαλής χαμογέλασε. «Μα φυσικά, Αρχόντισσα Ιμπιριαν. Πρέπει να είστε σίγουρη. Υπάρχουν τόσοι εκπαιδευτές που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις... Η Νέμεσις δεν θα σας απογοητεύσει».

Η Μητριάρχης έγενεψε σε κάποιον έξω από το οπτικό μου πεδίο. Ο κίνδυνος που πρόσμενα άρχισε να παίρνει μορφή· τρεις άντρες οδηγούνταν προς το κελί μου.

Ακούμπησα και πάλι πάνω στο δυναμικό πεδίο, νιώθοντας ένα μυρμήγκιασμα στην πλάτη μου. Το στομάχι μου σφίχτηκε. Ήξερα τι θα ακολουθούσε. Αυτοί δεν θα ήταν οι πρώτοι άντρες που είχαν αναγκαστεί να με επισκεφτούν.

Οι βοηθοί του επικεφαλής των εκπαιδευτών έβγαλαν τις αλυσίδες από τους άντρες και απενεργοποίησαν το πιο απομακρυσμένο δυναμικό πεδίο, για να μπορέσουν να τους σπρώξουν στο κελί μου. Έπειτα, το ενεργοποίησαν και πάλι. Η ανάσα μου είχε γίνει ένα κοφτό λαχάνιασμα. Δεν ήθελα να το κάνω αυτό. Δεν ήθελα.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε να μάθει ένας από τους κρατούμενους, κοιτάζοντας τότε εμένα και τότε τους υπόλοιπους.

«Δεν είναι εμφανές;» Η Μητριάρχης έπλεξε το χέρι της με του Γερουσιαστή. Έριξε ένα βλέμμα ικανοποίησης στον σύζυγό της και απευθύνθηκε στους κρατούμενους σε πολύ ευγενικό τόνο: «Τα βίαια εγκλήματα που διαπράξατε σας έφεραν ως εδώ, αλλά τώρα έχετε μια ευκαιρία να σωθείτε. Σκοτώστε αυτό το παιδί και ο άντρας μου θα σας δώσει χάρη».

Οι άντρες κοίταξαν άφωνοι τον Γερουσιαστή, ο οποίος κούνησε αδιάφορα το χέρι του. «Είναι όπως τα λέει η γυναίκα μου».

Ένας άντρας έβρισε δυνατά. «Ξέρω τι είναι αυτό το πράγμα. Με περνάτε για ανόητο; Δεν το πλησιάζω!»

«Αν δεν το κάνετε», του απάντησε η Μητριάρχης χαμογελώ-
ντας, «θα εκτελεστείτε και οι τρεις. Τώρα, σκοτώστε το παιδί».

Οι άντρες με κοίταξαν διερευνητικά και, μετά από λίγο, ο πιο
μεγαλόσωμος ανάμεσά τους χαμογέλασε πλατιά. «Είναι ένα μι-
κρό κορίτσι. Θα το κάνω μόνος μου. Έλα εδώ, κοριτσάκι». Άρ-
χισε να με πλησιάζει. «Θες να δεις μια λίμνη αίματος ή απλώς
να της σπάσω τον λαιμό;»

«Η επιλογή είναι δική σας», είπε η Μητριάρχης.

Η αυτοπεποίθησή του έδωσε θάρρος στους υπόλοιπους και
τα πρόσωπά τους φωτίστηκαν από μια ελπίδα ελευθερίας. Η
καρδιά μου χτυπούσε δυνατά στο στήθος μου. Δεν υπήρχε τρό-
πος να τους προειδοποιήσω να μη με πλησιάζουν. Ακόμα κι αν
το έκανα, δεν θα με άκουγαν. Ο αρχηγός τους είχε πει ότι δεν εί-
μαι τίποτε άλλο παρά ένα κορίτσι, και πλέον έτσι με έβλεπαν.
Αυτό ήταν το μοιραίο λάθος τους.

Ο πιο μεγαλόσωμος άπλωσε απρόσεκτα το χέρι του προς τα
κάτω για να με αρπάξει. Η παλάμη του έφτασε τόσο κοντά μου
που μπορούσα να μυρίσω τον ιδρώτα του.

Η οσμή πυροδότησε κάτι μέσα μου· ήταν το ίδιο με όλες τις
προηγούμενες φορές. Ο φόβος μου εξαφανίστηκε και μετατρέ-
πηκε σε ένα οργισμένο ξέσπασμα.

Τα δόντια μου έκλεισαν δυνατά πάνω στο χέρι του. Αίμα ανά-
βλυσε, καυτό και με χάλκινη γεύση. Ο άντρας ούρλιαξε και προ-
σπάθησε να τραβηχτεί, αλλά πλέον ήταν πολύ αργά. Άρπαξα τον
καρπό του και τινάχτηκα μπροστά, στρίβοντας ταυτόχρονα το
χέρι του. Οι σύνδεσμοί του έτριξαν. Κλότσησα το πίσω μέρος
του ποδιού του και, ρίχνοντάς τον στο έδαφος, πήδηξα από πά-
νω του και προσγειώθηκα με τις μπότες μου στο πίσω μέρος του
κεφαλιού του. Το κρανίο του διαλύθηκε.

Υπήρχε κι άλλος ένας άντρας, ο οποίος ήταν επίσης υπερβο-
λικά τολμηρός και είχε έρθει κοντά μου, αλλά τώρα συνειδητο-
ποίησε το λάθος του. Άφησε μια κραυγή τρόμου, όμως δεν μου

DIABOLIC

ξέφυγε. Ήμουν πολύ γρήγορη για να μπορέσει να μου γλιτώσει. Η παλάμη μου χτύπησε δυνατά τον χόνδρο της μύτης του, στέλνοντάς τον κατευθείαν μέσα στον εγκέφαλό του.

Πάτησα πάνω στα δύο πτώματα και κατευθύνθηκα προς τον τρίτο άντρα, αυτόν που είχε αρκετό μυαλό ώστε να ξέρει ότι πρέπει να με φοβάται. Ούρλιαξε και οπισθοχώρησε σκοντάφτοντας στο δυναμικό πεδίο, τρέμοντας όπως κι εγώ νωρίτερα, όταν δεν ήμουν ακόμα θυμωμένη. Σήκωσε τα χέρια του που έτρεμαν μπροστά, ικετευτικά. Λυγμοί τράνταζαν το σώμα του.

«Σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ μη με χτυπήσεις, σε παρακαλώ!»

Οι λέξεις του με έκαναν να διστάσω.

Η ζωή μου, όλη μου η ζωή είχε περάσει έτσι, εξουδετερώνοντας επιθέσεις, σκοτώνοντας για να αποφύγω τον θάνατο, σκοτώνοντας για να μη σκοτωθώ. Άλλα μόνο μία φορά ακόμα είχα ακούσει κάποιον να ικετεύει για έλεος. Τότε δεν ήξερα πώς να αντιδράσω. Τώρα, καθώς στεκόμουν πάνω από τον άντρα που προσπαθούσε να προστατευτεί, η ίδια σύγχυση με κυριέυσε και με καθήλωσε. Τι έπρεπε να κάνω σε μια τέτοια περίπτωση;

«Νέμεσις».

Η Μητριάρχης στεκόταν ξαφνικά μπροστά μου. Μας χώριζε μόνο το δυναμικό πεδίο. «Μπορεί να με καταλάβει αν της μιλήσω;» ρώτησε τον επικεφαλής των εκπαιδευτών.

«Υπάρχει αρκετό ανθρώπινο γονιδίωμα μέσα της ώστε να μπορεί να καταλάβει μια γλώσσα», είπε ο επικεφαλής των εκπαιδευτών, «αλλά δεν θα μάθει να ανταποκρίνεται μέχρι ο εγκέφαλός της να υποβληθεί σε επεξεργασία».

Η Μητριάρχης έγνεψε και στράφηκε πάλι σ' εμένα. «Με εντυπωσίασες, Νέμεσις. Τώρα όμως θα σε ρωτήσω κάτι... Θες να φύγεις από εδώ; Θες να έχεις κάτι πολύτιμο για να το αγαπάς και να το προστατεύεις και ένα σπίτι με ανέσεις που δεν έχεις δει ούτε στα όνειρά σου;»